

azon az októberi napon

elindult veled a vonat
nem volt más választás
elsiklott kigurult a pályaudvarról és
láttam az utolsó kocsit ide-oda himbálózni
ahogy egyre távolodott kisebb lett ilyen a
vonat hátulja gondoltam ez még addig soha nem
tudatosult bennem perspektíva-gyakorlat is
lehetne a sínekkel és a maketté zsugorodó
vonat utolsó kocsijának ajtajával és a
pályaudvar oszlopainak sorával a sötétkék ég
íves burkolatával rajzolódott ki ez az
összetartó kép szóval akkor onnan arról a külső
peronról nem tudtam elmozdulni bár már mindenki
elment és nem akartam mégis ott álltam még
mindig és jöttek a könnyek és nem volt
nálam zsebkendő és szinte semmi és
akkor ott földbe pontosabban flaszterbe
kátrányba vagy betonba gyökerezve
tehetetlenül nem tudtam hogy így fog fájni és
hogy a kétfülű kosarat ilyen nehéz
egyedül vinni és nem tudtam attól
ijedtem-e meg jobban hogy nem
tudok újra elindulni vagy a féltéstől mert
elindulsz merészen a nem tudottba és hogy
most tényleg nincs nem marad
más csak a föld színéig
könyörögve
leborulás

a kétpárevezősünkkel

feleveztünk
azon a nyárvégi forró napon a szigetig
amelyikhez csak vízen lehet eljutni
az üdülőházak között ösvények vezetnek
nyárfákkal szegélyezve és olyan mintha
hús évvel visszamentél volna az időben
és jó még az a kis étterem is ahol
halászevet főznek hetente egyszer oda
eveztünk a karcsú testű hajóval a görgős
üléseken siklottunk le és fel és húztuk a
lapátokat némi kalimpálás után
sikerült ritmusba jönnünk
kettőnknek te ültél hátul mert ott volt a
kormánylapát zsinórja és te irányítottál
ki más de elől meg az volt a jó hogy
láthattam a felcsapódó visszahulló
vízcseppeket és azt ahogy a hegyessé
keskenyedő hajóorr belehasít a tükörsima
vízbe kettészeli mégis egészben egyben
van minden simán siklik a hajó mellettünk
kacsák ringatóznak a fűzfák a Dunába
hajolnak a part mentéről és csak húzzuk
húzzuk a lapátokat... fájt a karom a hátam
mégis jólesett valahogy mert enyhe szél
is lengedezett a ránk hulló vízcseppek
hűsítettek olyan volt mintha nem is
ott vagy itt lettünk volna hanem valahol
máshol egészen egy másik földrészen
vagy országban mintha vendégek
lettünk volna ég alatt víz felett a
földtől távolabb talán azok is
voltunk és vagyunk azóta is néha úgy látom
„egy nagy Úr vendégei” akiknek egyszer
valóban el kell távozni menni
innen de talán
az átlépés sem lesz más mint valamilyen
nyárvégi szellős sugárzóan fénylő
könnyedén ringatózó áthullámozás

Dobai Lili: költő, Budapest. Kötetei: *Tangere* (Liget, 2001), *Formula pietatis* (Vigilia, 2010). Kiadás előtt álló kötete: *Képeskönyv* (novellák).